

КАБМІН ЗАТВЕРДИВ
ЗАХОДИ ДО 100-РІЧЧЯ
УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

3

ТВОРЕЦЬ МОРСЬКОЇ
ПІХОТИ УКРАЇНИ –
РОДОМ З ЧЕРКАЩИНИ

5

ГОЛОВНИЙ
«КОНТРРОЗВІДНИК»
ГЕТЬМАНА

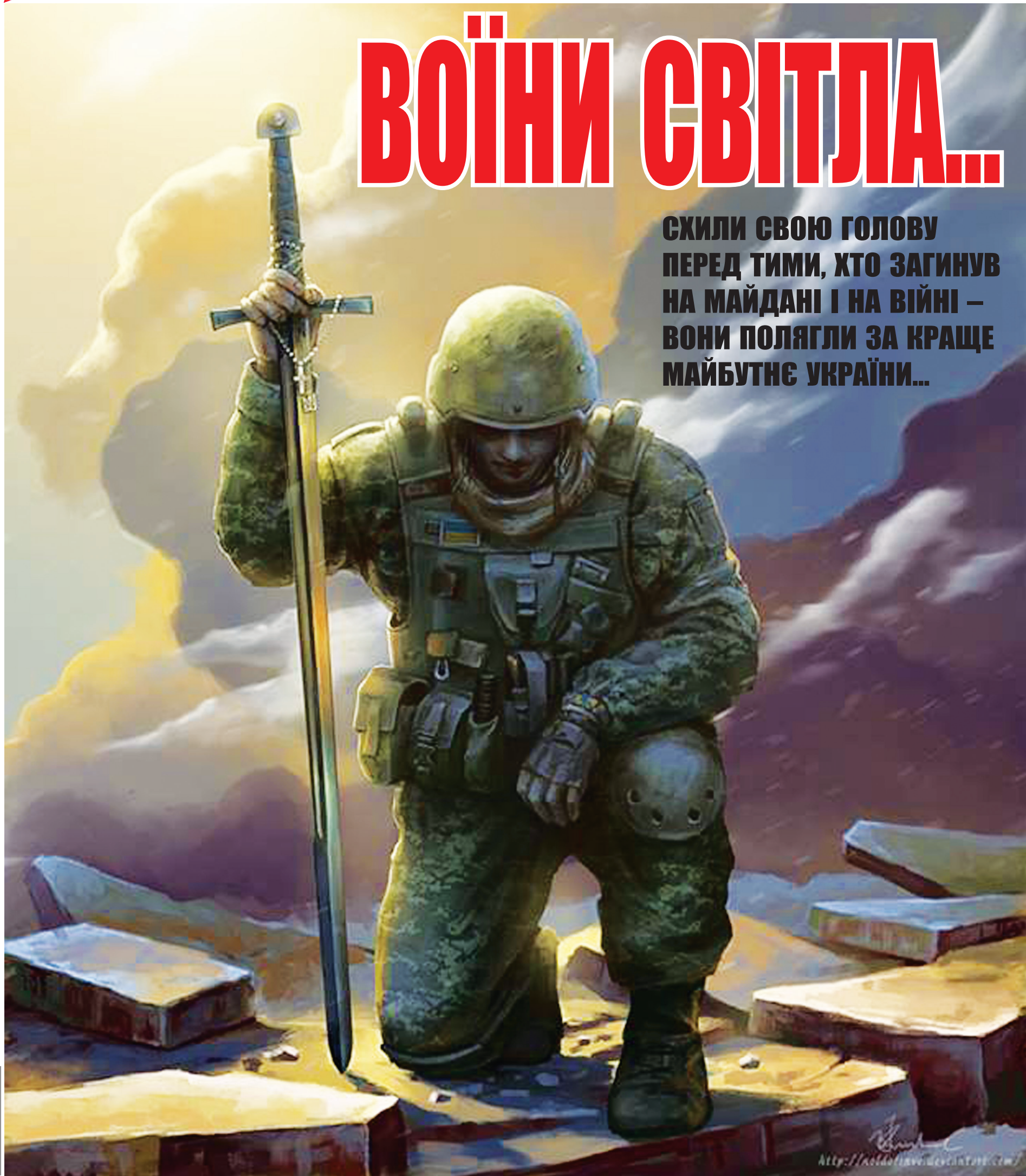
7

Козацький край

№15 (89)
22 листопада 2016 р.

ВОЇНИ СВІТЛА...

СХИЛИ СВОЮ ГОЛОВУ
ПЕРЕД ТИМИ, ХТО ЗАГИНУВ
НА МАЙДАНІ І НА ВІЙНІ –
ВОНИ ПОЛЯГЛИ ЗА КРАЩЕ
МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ...

Малюнок Беати КУРКУЛЬ

Сайт "Козацького краю" в Інтернеті www.cossackland.org.ua

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

ТЕ, ЩО ГІДНІСТЬ І СВОБОДА ДЛЯ УКРАЇНИ - ТЕ ПРОБЛЕМА ДЛЯ ЇЇ ВОРОГІВ...

Звертаючись до православних вірян і всього українського народу з нагоди Дня Гідності та Свободи, Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет наголосив, що в цей день в Україні розпочалися і Помаранчева революція 2004 року, і Революція Гідності у 2013 році : « ...Глибоко символічним є те, що і події, які ми згадуємо, і саме свято співпадають з днем вшанування Церквою Архістратиґа Михаїла та інших Небесних Сил. Архангел Михаїл є очільником Ангельських Воїнств, який разом з вірними ангелами повстав проти сатани і спокушених ним ангелів, що відпали від добра і правди та стали бісами, – і переміг їх. На підставі Божого одкровення Архангел Михаїл завжди вшановувався як помічник у боротьбі зі злом, захисник правди, оборонець істини.

Цей символічний зв'язок підкреслюється й тим, що під час Революції Гідності Михайлівський Золотоверхий монастир у Києві відіграв важливу роль, надавши притулок переслідуванім, відкривши двері пораненим. У найважчі хвилини його дзвони закликали до єднання і протистояння злу, нагадували про Божий захист тим, хто відстоює правду».

Зрозуміло, що коли у День Архангела Михаїла розпочиналися ці революції, даруючи українцям сподівання на Волю і краще майбутнє, у Москві на них реагували, як нечиста сила на ладан.

Цікаво згадати, що в цей день у різні роки відбувалося в історії Московії – чи тільки з Україною їй так не щастить у день...

В Орді (!), куди тоді регулярно їздили московити зі звітами ханові й доносами одне на одного, саме в цей день, 21 листопада 1325 року великій тверской князь Дмитрій Михайлович Грозний Очі вбив князя московського Юрія Даніловича. За таке самоуправство і самого князя Дмитрія стратив золотоординський хан Узбек – йому, як господарю князівств землі московитської, набридли чвари підлеглих з-за намагань вкрати щось від данини для Золотої Орди, а потім у цієї Золотої Орди ще й просить собі ярлик на право «великого князювання». Знав би хан Узбек, що нащадки московських князів колись самі себе «великороссами» називатимуть – посміявся б над такими «велікімі»...

Від того дня в 1325 році минуло рівно 580 років і в цей день, 21 листопада 1905 року в Росію повернувся із заслання «великорос» Володимир Ульянов (Ленін) – з серйозним наміром поставити все в Росії з ніг на голову. Повернувся, щоб розвал Російської імперії почав наближатися з карколомною швидкістю...

Вольтер, який став одним із символів Французької революції, сказав якось: «Все на краще в цьому найкращому зі світів». Не маємо причин не довіряти великому філософу і письменнику – тим більше, що Вольтер народився... 21 листопада 1694 року. А отже – «на краще» те, що в Україні були ці дві революції. «На краще» - і те, що Ленін колись розвалив Російську імперію – шкода лише, що Україна, залита кров'ю, тоді не встигла вирватися з пазурів «братерських обіймів» - так, як вирвалися тоді з-під опіки Москви Польща, Фінляндія, Латвія, Естонія, Литва...

Зрештою, 25 років тому Україна теж стала незалежною. І поки по всій Росії продовжують стояти пам'ятники Леніну, з чийого наказу руйнувалися церкви, в Україні всі ленінські пам'ятники впали.

І на колишній площаді Октябрської революції, а тепер – Майдані Незалежності в Києві – на місці, де був головний в Україні пам'ятник Леніну, височить монумент Незалежності, а неподалік від нього – пам'ятник Архангелу Михаїлу, під покровительством якого Київ вже не раз повставав проти зла...

Ми переможемо, бо ми стоїмо за Добром! З нами – правда, і з нами – Бог!

Майже мирна картинка: столична блондинка з "гламурною" собачкою... От тільки обоє – поруч з фронтом...

На фото - Світлана Кас'яненко, волонтерка-співачка (гурт "Вольниця"), яка живе у Києві, але родом з Квіток Корсунь-Шевченківського району Черкащини. Поруч з нею - звір-тілоохоронець, якого звуть Кевін.

У Світлани наступна поїздка у зону АТО буде 90-ою, а у її Кевіна - десь 20-ою...

Гордість за Україну, де навіть абсолютно мирні люди вважають за потрібне допомагати фронту в час небезпеки для держави...

Фото Леоніда ЛОГВИНЕНКА

НА ГОРОДИЩИНІ ВСТАНОВИЛИ ПОГРУДДЯ ВЕЛИКОГО КОБЗАРЯ

У мальовничому селі Зелена Діброва Городищенського району Черкащини, де доживала віка і спочиває з миром сестра Тараса Шевченка Катерина та малював свої картини її нащадок Фотій Красицький, встановлено погруддя Великого Кобзаря.

Попереднє погруддя, яке простояло 55 років та нещодавно було вкрадене зловмисниками, досі так і не знайдене. Тож громада села на чолі з головою І. В. Щербаком, не чекаючи манни небесної, купили та встановили нове погруддя – бо за їх словами "Зелена Діброва без Шевченка, це що Україна без свого стягу". Про це повідомляє один з учасників урочистого відкриття, отаман Козачанського куреня Вільного козацтва Олег Голуб.

«Лунали теплі слова в пам'ять про Тараса та святкова сальва з козацької гарматки сповістила на всю Україну, що зеленодібрівці завжди пам'ятатимуть та шануватимуть

Кобзаря і Пророка, наперекір всім недоброзичливцям та вандалам...» – згадує Олег Голуб.

Погруддя Кобзаря встановили 7 листопада – у день 115-річчя від часу народження відомого шевченкознавця Дмитра Красицького – саме він у 1961 році подарував землякам попередній пам'ятник Шевченкові...

Петро ДОБРО, фото Олега ГОЛУБА

ПІД ЧЕРКАСАМИ ПРОВЕЛИ МАСОВЕ ВИПРОБУВАННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ТЕХНІКИ ДЛЯ ПРИКОРДОННИКІВ

У Навчальному центрі Держприкордонслужби ім. Ігоря Момота під Черкасами відбулась презентація 25 нових і модернізованих зразків транспортних засобів та спеціальної техніки. Участь у презентації взяли понад 60 представників вітчизняних виробників техніки та керівний склад підрозділів інженерно-технічного забезпечення відомства, повідомляє прес-центр ДПСУ.

Зазначається, що випробування машин було здійснено з подоланням водних перешкод та крутих схилів, пересуванням по трасі підвищеної складності. Крім цього, прикордонники перевіряли технічний стан, комплектацію, стан і розміщення комплекту запчастин, приладдя та документацію. За результатами усіх випробувань буде визначено, чи можуть автомобілі використовуватися в майбутньому для посилення підрозділів ДПСУ, в тому числі у зоні АТО.

“Ми постійно здійснюємо пошук нових зразків техніки та спорядження. Для прийняття на озброєння зразки повинні проходити тестові випробовування. Без такого попереднього вивчення прийняття на озброєння не можливе. Нинішні заходи направлені на вивчення тактико-технічних характеристик, основних вузлів та агрегатів. Наступний етап вивчення проходитиме безпосередньо в підрозділах, які виконуватимуть завдання по охороні державного кордону”, – розповів директор Департаменту ресурсного забезпечення Адміністрації ДПСУ полковник Олександр Гура.

Прес-центр ДПСУ

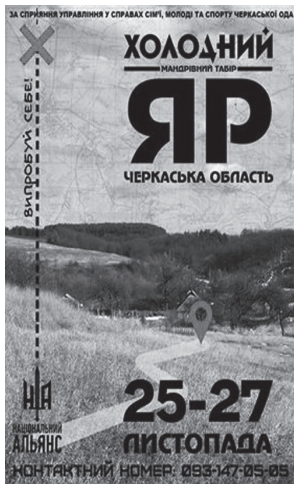
У ХОЛОДНОМУ ЯРУ ПРОЙДЕ ЮВІЛЕЙНЕ МАНДРІВНЕ ТАБОРУВАННЯ

Упродовж трьох днів, з 25 по 27 листопада, в урочищі “Холодний Яр” на Черкащині відбудеться всеукраїнський мандрівний табір „Холодний Яр-2016”.

Табір “Холодний Яр” проводиться вже 10-й рік поспіль. Даний захід поряд із фізичним вишколом молодих людей має на меті також збагатити історичні знання учасників про великі дні наших визвольних змагань.

Протягом 1919-1922 років у Холодному Яру існувала так звана Холодноярська республіка, яка була організована селянськими повстанськими загонами під проводом отаманів. До республіки входили 25 сіл, що розташовані довкола лісового масиву. Головним отаманом повстанців був Василь Чучупак, котрий загинув тут у 1920 році в бою з більшовиками.

Мандрівний табір “Холодний Яр-2016” відбуватиметься безпосередньо шляхами Чорного Ворона, описаного Василем Шклярем у його книзі “Залишенець. Чорний Ворон”. Також у дорозі на учасників чекає багато сюрпризів та несподіванок і, звісно ж, цікавих співочих вечорів!

КАБМІН ВИЗНАЧИВ ПЛАН ЗАХОДІВ ПО ВІДЗНАЧЕННЮ 100-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ 1917-21 РОКІВ

Під «щасливим», 777-м номером, підписано Постанову Кабміну «Про затвердження плану заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917—1921 років та вшанування пам'яті її учасників на період до 2021 року». План заходів є дійсно чудовою новиною для патріотів України і визначальним для діяльності органів влади, яка в часі новітньої війни має вшанувати належним чином українців, які і 100 років тому воювали проти того ж самого ворога, що й нині...

Зокрема, планом заходів передбачено вже в 2017 році, починаючи з березня провести ряд урочистих державних заходів з нагоди: 100-річчя початку Української революції та створення Української Центральної Ради; 100-річчя формування Першого українського полку імені Богдана Хмельницького та початку створення українського національного війська; 100-річчя створення Генерального Секретаріату Української Центральної Ради, першого українського уряду; 100-річчя проголошення Української Народної Республіки; 100-річчя проголошення незалежності Української Народної Республіки; 100-річчя бою під Крутами; 100-річчя затвердження Тризуба державним гербом Української Народної Республіки; 100-річчя звільнення Криму від більшовиків; 100-річчя створення Українського військово-морського флоту; 100-річчя «Листопадового зриву», українського повстання у Львові, внаслідок якого проголошено Західноукраїнську Народну Республіку; 100-річчя заснування Української академії наук; 100-річчя проголошення Акта злуки Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки; 100-річчя Першого зимового походу Армії УНР; 100-річчя Другого зимового походу Армії УНР та 100-ті роковини розстрілу вояків Армії УНР біля с. Базар Житомирської області.

Планується організувати і провести по всій Україні тематичні міжнародні наукові, науково-практичні конференції, засідання за круглим столом, семінари, присвячені подіям та постатям Української революції 1917—1921 років; тематичні інформаційні, навчально-виховні, культурно-мистецькі заходи, тематичні виставки архівних документів, речових пам'яток і фотоматеріалів, спрямованих на донесення інформації про події Української революції 1917—1921 років, виховання патріотизму та підвищення інтересу до історії України у громадян, передусім учнівської та студентської молоді, військовослужбовців Збройних Сил; за участю закордонних українців заходи з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917—1921 років, зокрема у місцях на території іноземних держав, пов'язаних із життям і діяльністю видатних діячів українського визвольного руху початку ХХ століття та діяльністю державних установ і формувань Української революції 1917—1921 років; конкурс громадських проектів щодо створення інформаційно-просвітницького інтернет-порталу «Українська революція 1917—1921 років», а також мультимедійних та інших високотехнологічних проектів; літературний конкурс серед письменників України «Українська революція 1917—1921 років».

Заплановано також урочисто відкрити у м. Києві до 100-річчя проголошення Акта злуки Української Народної Республіки та Західноукраїнської Народної Республіки (22 січня 2019 р.) монумент Соборності України, встановити у м. Києві пам'ятник Голові Директорії та Головному отаману військ Української Народної Республіки Симоніві Петлюрі, реалізувати Всеукраїнський науково-просвітницький, історико-краєзнавчий проект «Місця пам'яті Української революції 1917—1921 років», зокрема:

1) створити та забезпечити діяльність обласних науково-редакційних груп для підготовки матеріалів до проекту «Місця пам'яті Української революції».

2) створити та забезпечити наповнення геоінформаційної системи «Місця пам'яті Української революції».

3) забезпечити взяття на облік в установленому порядку об'єктів культурної спадщини, пов'язаних з Українською революцією 1917—1921 років, виявлених в ході реалізації проекту «Місця пам'яті

Української революції».

4) сприяти висвітленню в засобах масової інформації та на веб-сайтах місцевих органів виконавчої влади матеріалів та результатів проекту «Місця пам'яті Української революції».

Окремий наголос Кабмін зробив на облаштування та благоустрій на території філії «Холодний Яр» Національного історико-культурного заповідника «Чигирин» місць, пов'язаних з подіями Української революції 1917—1921 років.

Акцент зроблено і на підготовку та публікацію наукових, науково-популярних мемуарних, енциклопедичних, довідкових, художніх та інших видань, збірок документів і матеріалів, присвячених 100-річчю подій

Української революції 1917—1921 років, її ролі в історії України та Європи, а також життя і діяльності учасників українського визвольного руху початку ХХ століття; відкриття постійно діючих експозицій та оновлення діючих експозицій музеїв, зокрема краєзнавчих, кімнат-музеїв, присвячених подіям та визначним діячам Української революції 1917—1921 років; створення всеукраїнської туристичної програми «Шляхами Української революції 1917—1921 років».

Буде розширено сучасну експозицію Музею Української революції 1917—1921 років Національного музею історії України та відтворено меморіальні кабінети Голови Української Центральної Ради Української Народної Республіки М. Грушевського та першого голови уря-

ду Української Народної Республіки В. Винниченка в історичній будівлі Української Центральної Ради (м. Київ, вул. Володимирська, 57).

До органів влади на місцях доведено про необхідність виготовлення, розміщення інформаційних матеріалів та соціальної реклами, присвяченої подіям та постатям Української революції 1917—1921 років; оцифрування архівних документів з історії Української революції 1917—1921 років, створення електронних архівів Михайла Грушевського та інших визначних діячів Української революції 1917—1921 років.

Планується випуск в обіг в установленому порядку пам'ятних монет на відзнаку 100-річчя подій Української революції 1917—1921 років; випуск та введення в обіг поштових марок і конвертів, присвячених 100-річчю подій Української революції 1917—1921 років, проведення спецпогашення.

Київській міській та обласним державним адміністраціям доведено також рекомендацію спорудження меморіалів, пам'ятників, встановлення пам'ятних знаків, меморіальних дощок на честь подій та осіб Української революції 1917—1921 років, у тому числі виявлених в ході реалізації Всеукраїнського науково-просвітницького, історико-краєзнавчого проекту «Місця пам'яті Української революції 1917—1921 років».

Буде упорядковано поховання учасників Української революції 1917—1921 років, зокрема на території іноземних держав.

Цікавий момент – очікуване присвоєння навчальним закладам, з'єднанням, військовим частинам і підрозділам Збройних Сил почесних найменувань на честь найбільш прославлених частин та воєначальників збройних формувань Української Народної Республіки та Української Галицької армії.

До обласних держадміністрацій доведено розпорядження максимально сприяти ініціативам громадськості, спрямованим на популяризацію подій та вшанування пам'яті учасників Української революції 1917—1921 років.

Також планується сприяти науковим, краєзнавчим дослідженням, присвяченим 100-річчю подій Української революції 1917—1921 років, її ролі в історії України та Європи, а також життя і діяльності учасників українського визвольного руху початку ХХ століття; розповсюдженню в іноземних державах інформаційних матеріалів про Українську революцію 1917—1921 років та її роль у європейській та світовій історії; випуску книг, присвячених 100-річчю подій Української революції 1917—1921 років, її ролі в історії України та Європи, а також життя і

діяльності учасників українського визвольного руху початку ХХ століття, за програмою «Українська книга»; створенню та трансляції програм, присвячених відзначенню 100-річчя подій Української революції 1917—1921 років та вшануванню пам'яті її учасників, в ефірі Національної телекомпанії України та її філій; створенню художніх та документальних фільмів, присвячених подіям та учасникам Української революції 1917—1921 років; широкому висвітленню заходів з відзначення 100-річчя подій Української революції 1917—1921 років та організації показу серії відповідних теле- та радіопередач; організації та проведенню фестивалів та військово-історичних реконструкцій боїв доби Української революції 1917—1921 років.

КАНІВ, ЯК ІСТОРИЧНЕ МІСТО, УВІЙШОВ ДО СПИСКУ «7 ЧУДЕС УКРАЇНИ»

У Великій дзвіниці Києво-Печерської лаври відбулася церемонія нагородження переможців акції «7 чудес України: історичні міста та містечка».

Акція «7 чудес України: історичні міста та містечка» – це вже V етап всеукраїнської акції «7 чудес України», ініціатором і організатором якої є Фонд Миколи Томенка «Рідна країна».

У попередні етапи вже визначали: «7 історико-архітектурних чудес України» (2007 р.), «7 природних чудес України» (2008 р.), «7 чудес України: замки, фортеці, палаци» (2010 р.) та «7 чудес Києва» (2013 р.).

Акція «7 чудес України: історичні міста та містечка» стартувала у березні 2016 року. 1 червня серед усіх заявок на участь від представників місцевих громад, громадських організацій, туристичних компаній, вищих навчальних закладів тощо Оргкомітет відібрав 21 фіналіста, які протягом літа-осені мали можливість презентувати для журналістів та громадськості свої міста, щоб позмагатися за звання переможця. Паралельно з презентаційними прес-турами відбувалося Інтернет-

голосування на офіційному сайті акції www.7chudes.in.ua та анкетування експертів.

Переможці традиційно визначалися за сумою результатів Інтернет-голосування та опитування експертів (50/50). До числа 100 експертів входять керівники національних заповідників, музеїв, кафедр туризму вищих навчальних закладів України, науковці та експерти у галузі туризму, представники туристичних компаній, що займаються внутрішнім туризмом.

Отож, у листопаді за сумою результатів Інтернет-голосування та анкетування експертів Оргкомітет визначив такі міста-переможці в акції «7 чудес України: історичні міста та містечка» (за алфавітом):

- Бердянськ (Запорізька обл.) • Біла Церква (Київська обл.) • Галич (Івано-Франківська обл.) • Диканька (Полтавська обл.) • Канів (Черкаська обл.) • Ніжин (Чернігівська обл.) • Хуст (Закарпатська обл.)

Крім того, Оргкомітетом було визначено три спецномінації для міст, що мають значний туристичний потенціал і зацікавленість місцевої громади у розвитку своїх населених пунктів. Спецномінаціями відзначено:

- Бердичів (Житомирська обл.)
- Жовква (Львівська обл.)
- Тербовля (Тернопільська обл.)

«Реально переможцями цієї акції є 10 міст, оскільки про усіх них в наступному році будуть відзняті фільми та виготовлена різноманітна поліграфічна продукція. Таким чином, інформаційна та просвітницька кампанія туристичної привабливості цих 10 міст триватиме і протягом наступного року», – зазначив голова Оргкомітету Микола Томенко.

НОВІ УКРАЇНСЬКІ ФІЛЬМИ КОРИСТУЮТЬСЯ ПОПИТОМ ЗА КОРДОНОМ

Український анімаційний фільм «Микита Кожум'яка» за перший же вікенд побачили понад 80 тисяч глядачів – фільм одразу зібрав 5 мільйонів гривень!

Таким чином, український мультим обіграв іноземні «Літачки-2», «Маленького принца», «Супер шістку», «Баранця Шона», «Сімейку монстрів»...

«Микита Кожум'яка» – переможець Першого конкурсного відбору Держкіно. Виробництво здійснювала українська анімаційна студія «Раната Grand Prix». Режисер стрічки – Манук Депоян, продюсер – Дмитро Белінський. Ролі озву-

чили Василь Вірастюк, Руслана Писанка, Віктор Андрієнко, Сергій Сивохо та Арсен Шавлюк. Для музичного супроводу було спеціально залучено оркестр з 62 музикантів, а одну із 7 пісень виконує знаменита Злата Огнєвич.

«Микита Кожум'яка» вийшов в український прокат 13

жовтня, а вже нині, у листопаді його дивляться іноземні глядачі. Виробник стрічки повідомляє, що «Микита Кожум'яка» після того, як взяв участь у Каннському кіноринку, отримав контракти на кінотеатральний показ у 15 країнах світу, зокрема у Великій Британії, Китаї, Японії, Болгарії, Туреччині, Південній Кореї, Польщі.

Від старту прокату на широких екранах наприкінці грудня 2016 року, як планувалося раніше, відмовилися, – вочевидь, аби не конкурувати із іншим українським фільмом для сімейного перегляду – «Сторожовою заставою», що виходить у прокат 22 грудня 2016 року.

Нагадаємо: «Сторожова застава» – фільм про витязів Київської Русі, відзнятий за мотивами книги, яку написав уродженець села Хрестителевого Чорнобаївського району Черкащини (нині – одесит) Володимир Рутківський.

«Сторожова застава» так само користується попитом у зарубіжних глядачів – право показу вже викупили Китай, В'єтнам, Малайзія та Індія. Представники ще кількох країн ведуть переговори з творцями фільму щодо придбання цих прав.

АВТОР ЛЕГЕНДАРНОГО «МЕЧА АРЕЯ» КОНСТАТУЄ ПРОГРЕС У «НАСТУПІ» УКРАЇНСЬКОЇ МУЗИКИ

Стоячи аплодували слухачі пісні Живосила-Василя Лютого «Меч Арея» – на концерті Національної заслуженої капели бандуристів України ім.Г.І.Майбороди, який пройшов на початку листопада у Колонній залі ім. Миколи Лисенка в Києві.

Здійснилося те, про що напередодні говорив сам поет, композитор, бард-гітарист і бандурист зі Звенигородщини Василь Лютий: «За один день виринають на публіку одразу два моїх твори – це знак. «Меч Арея» презентуватиме у своїй аранжації Національна Капела бандуристів в Національній Філармонії. А лідер шоу-гурту «Козаки» Кость Фастівець збирає кошти на кліп до пісні на слова черкаського поета Володимира Даника «Сивий вітер плаче». Отак поступово витіснимо «чужинський продукт» з радіва і телебачення», – нарочито коверкаючи російські слова, весело констатує Лютий.

Ярослав ЗВЕНИГОРА, малюнок Олега ШУПЛЯКА

«Козацький край» – це найбільш актуальні публікації.
Наші журналісти працюють з архівами, істориками
і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову у зону
АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію
і сьогодення боротьби за Волю України..
Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється щоденно!

www.cossackland.org.ua

ТВОРЕЦЬ МОРСЬКОЇ ПІХОТИ УКРАЇНИ – З ЧЕРКАЩИНИ

16 листопада сучасні морпіхи згадували «батька» прообразу сучасних підрозділів «чорних беретів»

Міністр морських справ УНР, контр-адмірал Михайло Білінський був уродженцем Драбівщини. Навіть коли українські військові кораблі були захоплені Антантою, він дав військово-морським силам друге дихання, створивши першу українську морську піхоту...

Михайло народився в селі Драбове-Барятинське, в сім'ї заможного селянина (є версія про те, що Білінський – рід збіднілих дворян, більшість з яких стала православними священиками). Полтавська гімназія, Лазаревський інститут східних мов, Петербурзький Морський корпус і звання мічмана, зрештою – посада в Міністерстві фінансів – такою стала швидка кар'єра юнака в Російській імперії.

Тихе життя змінила Перша світова війна – 1914 року Білінського мобілізували й відправили на міноносець «Буйний» Балтійського флоту. Невдовзі хоробрий мічман отримує підвищення по службі – вже в званні лейтенанта стає помічником командира флотського підрозділу. Революцію зустрів з натхненням і разом із земляком-українцем Святославом Шрамченком створив Український військово-морський ревштаб Балтійського флоту. Здивовані жителі Петрограда 12 жовтня 1917-го спостерігали, як спочатку на крейсері «Світлана», а потім на ескадрених міноносцях, названих революційними матросами-українцями «Україна» і «Гайдамак», замайоріли синьо-жовті прапори... Того ж дня українські прапори було піднято і на кораблях Чорноморського флоту – лінкорах «Воля», «Георгій Побідоносець» та

на панцернику «Потьомкін», перейменованому на «Борця за свободу». Українські ради діяли і на Каспійській, Північній, Амурській та Сибірській флотиліях розвальної Російської імперії, а кілька каспійських кораблів намагалися навіть вивести до гирла Тереку й підняти на них українські прапори. Намагалися й Білінський зі Шрамченком вивести з Балтики свої три кораблі, щоб передати їх Україні. Та владу в Петрограді захопили більшовики і це завадило планам...

Прибувши до Києва, Білінський стає одним з активних організаторів українського генерального секретарства Морських справ УНР, в часи гетьмана Скоропадського входить до складу управи Морського міністра і делегації, що веде переговори з більшовицькою Росією про підписання мирного договору. З приходом до влади Директорії Білінський стає Міністром морських справ і наказом Головного отамана військ і флоту УНР Симона Петлюри отримує звання контр-адмірала. Першими наказами нового Міністра стало підняття українських прапорів на кораблях та берегових установах Криму, відкриття школи гардемаринів, технічного, гідрографічного, судового, санітарного і будівельного управління. Миколаєву виділяються кошти на погашення заборгованостей по зарплаті суднобудівникам та завершення дредноута «Соборна Україна», крейсерів «Тарас Шевченко», «Гетьман Хмельницький» і «Гетьман Дорошенко», ескадрених міноносців «Чигирин», «Київ», «Батурин», «Львів», «Іван Сірко», «Іван Виговський» та інших. Проте в перші дні лютого 1919 року війська Антан-

Контр-адмірал Михайло Білінський (сидить) зі своїм ад'ютантом. Чорні мундири – помітна відмінність ВМС і морської піхоти УНР від ворогів – обірваної московсько-більшовицької матросні...

ти відрізали УНР від моря, а на захоплених кораблях спустили українські прапори...

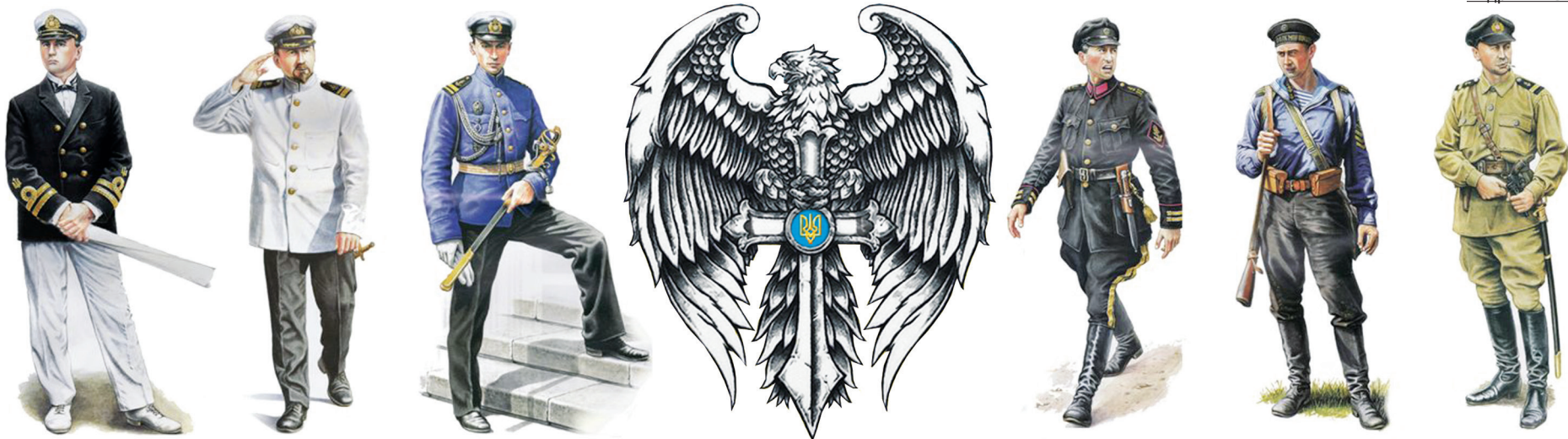
Тоді ж, у лютому, рівно 90 років тому, наш земляк запропонував Симонові Петлюрі ідею створення морської піхоти, що стала б основою військово-морського флоту, в поверненні якого Білінський не сумнівався. Перший полк морської піхоти було створено з прикарпатців – колишніх матросів

австро-угорського Адріатичного флоту та молодих сплавників лісу, що трудилися на гірських річках Карпат. Тому перший полк дістав назву Гуцульського. Другий полк морської піхоти під командуванням поручика Івана Сича, був створений у Кам'янці-Подільському. Вже в квітні 1919 року наказом Петлюри територія між Миколаєвом, Очаковом і Херсоном у смузі 75 верст навколо них була оголошена Приморським фронтом, командувачем якого призначено Білінського. Оборона фронту складалася виключно з морської піхоти, якої на той час була вже дивізія. Весь рік морські піхотинці билися за рідну землю, у грудні взяли участь у славетному Першому зимовому поході армії УНР, що мав за мету підняти дух повстанців по всій Україні, зокрема в Холодному Яру на Чигиринщині. Війська УНР звільнили Вінницю і Одесу й дійшли до лінії Київ-Черкаси. Наступ зупинив не так ворог, як жахлива епідемія тифу...

У травні наступного року морські піхотинці Білінського разом з поляками увійшли до Києва. Коли ж війська Будьонного і Тухачевського, перекинуті з Росії, провели рішучий контрнаступ, то саме українські морські піхотинці зупинили їх просування під Замостям, дозволивши українсько-польському війську перегрупуватися й відкинути червоних від Варшави. Інтернований до польського табору, Білінський входить до Ради Республіки в екзилі й стає заступником голови комісії, що розробляє Конституцію України.

Другий Зимовий похід армії УНР 1921 року став для нього останнім. У знаменитому бою під Базаром контр-адмірал загинув, а разом з ним – і сподівання на майбутнє українського флоту. Морські піхотинці до останнього билися проти кавалеристів Котовського, понад 400 з них полягло в бою, ще 359 були розстріляні червоними після того, як вистріляли останні набої й потрапили в полон. Контр-адмірал, застрівшись з браунінга трьох червоноармійців, останню кулю пустив собі у скроню. Після бою його похоронили місцеві жителі. На Житомирщині живе бабуся, яка зняла і зберегла чорну шинель контр-адмірала, пропороту шаблями котовців, які рубали вже бездиханне тіло...

Андрій КРАВЕЦЬ

Малюнок Богдана ПІРГАЧА

НА ТАЛЬНІВЩИНІ ВШАНУВАЛИ ГЕРОЇВ АНТИБІЛЬШОВИЦЬКОГО ПОВСТАННЯ

12 листопада відкрито виставку в селі Леґедзині Тальнівського району на Черкащині в ДІК заповіднику «Трипільська культура». Виставка приурочена трагічним подіям кінця 1920 року. Були гості – бандурист гурту «Хорєя Козацька» Ярослав Крисько, казкар Сашко Лірник... Також на відкриття прийшли родичі загиблих, які розповіли про ті події.

10 листопада 1920-го селяни в Леґедзені підняли повстання, а керував ними тоді Петро Дерешук із Вишногополя. Повстання жорстоко придушила бригада Котовського, яка стояла в Умані. Доля повстанців – незавидна. Багатьох було вбито, інших – заслано.

Петро Дерешук очолив антибільшовицьке повстання на Уманщині. Був головою Уманського повстанського комітету. Один з отаманів Холоднорської Республіки. Боровся спільно із загонами отаманів Семена Гризла, Матвія Григор'єва, Цвітковського (Квітковського) та інших, під загальним командуванням Головного отамана Андрія Гулого-Гуленка. Об'єднана ним частина (3000 багнетів та 600 шабел) вела бої проти 45-ї і 47-ї

піших советських дивізій, частин Першої кінної армії, бригади Григорія Котовського.

У 1929 році Петро Дерешук підняв повстання на Соловках разом з іншими політв'язнями більшовицького концтабору. Повстання було жорстоко придушене і Петра розстріляли.

Але дякуючи директору заповідника Владиславу Чабанюку, пам'ять про земляків живе...

Герої живі до тих пір, поки їх пам'ятають... Герої не вмирають !!!

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

КОЗАК З ТАЛЬНІВЩИНИ БУВ ОФІЦЕРОМ АРМІЇ ЧОТИРЬОХ ДЕРЖАВ...

Як офіцер армії Російської імперії (87-й Нейшлотський піший полк), Сергій Єфремов з села Зеленьків (тоді Уманського повіту, нині Тальнівського р-ну) Черкащини воював проти німців у Першу світову.

Як командир Катеринославського гайдамацького куреня, а пізніше як курінний у складі Залізної дивізії УНР – бився проти московських більшовиків.

Командувати усією «Карпатською Січчю» (збройними силами Карпатської України) в боях проти угорських союзників Гітлера у березні 1939-го поставили знов-таки Сергія Єфремова.

Останньою була ще й офіцерська посада в армії Словаччини...

У грудні 2016-го виповниться 50 років відтоді, як його не стало – колишній командувач збройних сил, на плакатах яких до карпатських мотивів вплітали мотиви Русі і Козаччини, похований в американському штаті Нью-Йорк...

КАДРОВИЙ ОФІЦЕР ІМПЕРІЇ

Ще малим хлопцем у рідному Зеленькові на Тальнівщині Сергій Єфремов із задоволенням слухав оповідки про козаків і гайдамаків... Захоплюючись гайдамацькими легендами, Сергій ріс таки далеко не шибайголовою. Навчався добре – було на кого рівнятися, бо його батько Федір, хоча теж народився в маленькому селі Пальчик (нині Катеринопільського району Черкащини), але став кандидатом природничих наук і викладачем Київського університету Святого Володимира. Та все ж, коли Сергій підріс, потяг до військової слави переважив батькові гени науковця і хлопець закінчив спочатку юнкерське піхотне училище, а потім Військову академію в Києві. Батьковий вплив проявився в іншому – під час навчання юнкер Єфремов стає активним членом українського гуртка "Просвіта". На фронтах Першої світової війни офіцер імператорської армії відважно б'ється

проти німців, але думки про волю України не залишає, агітуючи своїх солдатів за визвольний рух і повалення царя. З фронту повернувся з кількома пораненнями та "іконостасом" з орденів і медалей і вже восени 1917 року очолив полк гайдамаків (здійснилася мрія дитинства!), який обороняв Катеринослав від більшовицького наступу. До речі, в цей самий час рідний дядько нашого ге-

роя, повний його тезка Сергій Єфремов став членом Української Центральної Ради. У вересні-жовтні наступного року Єфремов зі своїм гайдамацьким полком воює вже проти нового ворога, що прийшов з Росії – білогвардійської армії Денікіна...

Після поразки національно-визвольної

боротьби Сергій Єфремов залишає Україну і разом із сотнями інших солдатів і офіцерів загинув уНР вливається до регулярного війська Чехословаччини. Офіцера-українця відкомандирують до Закарпаття, яке називалося тоді Підкарпатською Руссю і було частиною Чехословаччини. Назву Карпатська Україна вживати заборонялося, бо це підкреслювало належність цієї землі до України, що була по інший бік Карпат...

ГОЛОВНОКОМАНДУВАЧ ВІЙСЬКА НЕЗАЛЕЖНОСТІ

У січні 1939-го Українське національне

об'єднання (УНО) виступило за суверенітет краю. Вже наступного місяця пройшли вибори до сейму – з 92,5% дорослого населення, які взяли участь у виборах, проти ідей УНО проголосувало... всього 0,1 відсотка виборців. Понад 85% підтримали державний суверенітет. 15 березня того ж року сейм проголосив незалежність Карпатської України. Край визнавався президентською республікою (президент

– Августин Волошин). Державна мова – українська. Державний прапор – синьо-жовтий. Державний герб – щит, розділений на два поля: на одному – червоний ведмідь, а на іншому, у синьо-жовту смужку – тризуб з хрестом. Державний гімн – "Ще не вмерла України..."

Активним учасником державотворення став і Сергій Єфремов. 15 березня сейм оголосив Карпатську Січ регулярною армією, а її головнокомандувачем було призначено Сергія Єфремова. Того ж дня на територію Карпатської України вторглися війська союзників Гітлера – хористської Угорщини. Сергій Єфремов по радіо звернувся із закликом до населення вступати до Карпатської Січі. Добровольців було багато, та мало було зброї. Навіть у знешкоджених січовиками терористичних угорських і польських груп відбиралося більше зброї – чеського, німецького та бельгійського виробництва. Зрештою, Січ обзавелася навіть кулеметами і власним танковим підрозділом. Правда, танків було... один-єдиний, та й той розміром із сучасний автомобіль "Нива" і з легенькою гарматкою.

Бої проти угорців були блискавичними – військо ворога переважало чисельно в десятки разів і було добре озброєним. Зовсім скоро угорська бронетехніка ляскотіла вулицями більшості міст. Найбільших втрат (до 200 солдатів) угорці зазнали на підходах до Хуста. Січовики Єфремова, стримуючи ворожий натиск на столицю, організували знищення архівів, завдяки чому врятували сотні українців-націоналістів на окупованій території. Під носом в угорців вдалося евакуювати до Румунії уряд. Єфремов покинув державу, яка гинула, з останньою групою евакуйованих. Найдовше билися підрозділи січовиків у горах – там вони протрималися до кінця травня...

ЕМІГРАЦІЯ

У Румунії Єфремов жив недовго – через Югославію прибув до Словаччини, яка стала незалежною, порвавши союз із Чехією. Певний час служив у господарчій службі словацького війська. Після війни був інтернований до американського табору "переміщених осіб" в австрійському Ляндеку. Звідти емігрував до США. До останнього подиху залишався вірним ідеї створення незалежної України. В еміграції тальнівчанину було присвоєно звання генерал-хорунжого УНР. Він очолював відділ Карпатського Союзу в Нью-Йорку та був співзасновником об'єднання колишніх вояків-українців Америки.

Андрій КРАВЕЦЬ

У такі ж як нині листопадові дні 1963 року розпочиналася одна з найтрагічніших в історії США сторінок. 1 листопада 1963-го, у результаті військового перевороту Президент Південного В'єтнаму Нго Дінь З'єм був скинутий і вже 2 листопада страчений. Протягом наступних півтора роки у Південному В'єтнамі кожні декілька місяців був черговий переворот і черговий «т.в.о.президента». Поки армія Південного В'єтнаму інтригала разом з політиками, з півночі комуністичний В'єтконг, активно підтримуваний Москвою, запустив свої щупальця...

22 листопада того ж, 1963 року, був вбитий і Президент США Джон Кеннеді. Віце-президент Сполучених Штатів Ліндон Джонсон, який після загибелі Джона Кеннеді став 36-м Президентом країни, заявив: «Битва проти розповсюдження комунізму повинна вестися з усією міццю та рішучістю об'єднаними зусиллями вільного світу». У В'єтнамі вирушили американські війська...

Син Богдана Кравців - українського поета, який водночас був і одним з провідників ОУН, Микола Кравців став першим радником США українського походження. Знаний під псевдо «Гоко» в українському пластовому курені «Лісові чорти», в американській армії він отримав позивний «Біг Нік» (Великий Нік або ж Великий Микола по-нашому))) За В'єтнаму Микола Кравців отримав Три Срібні зірки «За хоробрість» - першу з них разом з важким пораненням у бою, під час якого, як писала українська преса у США, «зліквідував комуністичного панцирного воза разом із залогою» - якщо перекласти з «американської

ДЖОН РЕМБО ПОЄДНАВ У СОБІ РИСИ... УКРАЇНЦІВ У АРМІЇ США

української» на «українсько-українську» - знищив в'єтконгівський танк разом з екіпажем... Тобто, танки в реальному житті палив не зігріш як Рембо – у житті кіношному...

Син колишнього сотника Армії УНР Петро Содоль, як і Микола Кравців, був пластуном з «Лісових чортів». І так само, як Джон Рембо, не покинув своїх на поталу в'єтконгівцям – після жорсткої рубки Петро Содоль вивів з оточення американських солдатів, за що отримав Хрест Хоробрості з Золотою Зіркою...

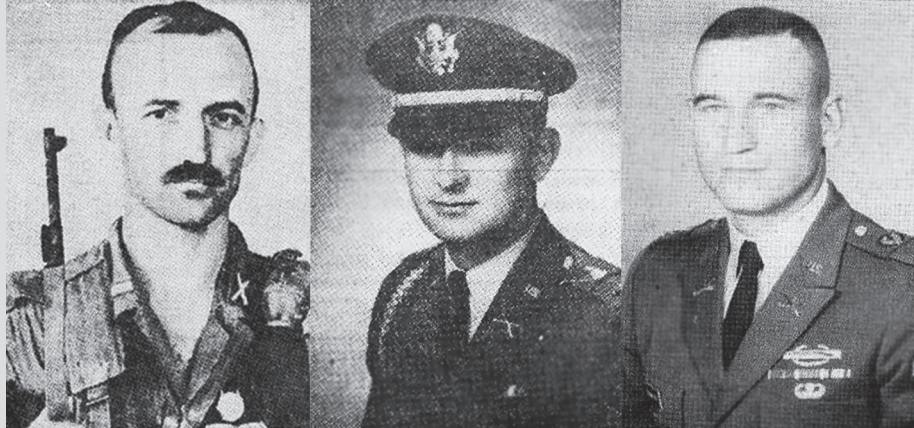
А син священика української католицької церкви Богдан Баріляк разом зі своїми спецназівцями відзначений нагородами Південного В'єтнаму і особливою подякою Президента – за успішну евакуацію цивільних з глибокого тилу ворога...

Ось така історія «трьох богатирів» з американськими паспортами й українськими серцями...

Можна лише додати, що після здобуття Україною Незалежності, у листопаді 1992 року, двоє з них, Микола Кравців і Петро Содоль гостювали в Києві. До речі, Кравців після двох ротаций, які відбув у В'єтнамі, служив у Західній Німеччині – командувач там спочатку кавалерійським

штабах Пентагону і всього НАТО та був спостерігачем від миротворців ООН на кордоні між Ізраїлем і Сирією, де зараз – знову гаряче...

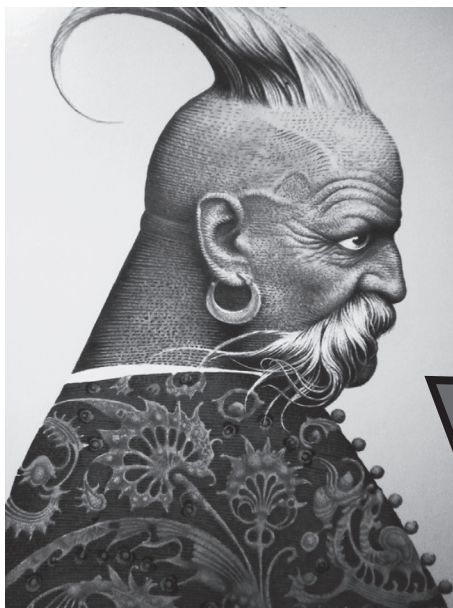
Андрій КРАВЕЦЬ

Петро Содоль

Богдан Баріляк

Микола Кравців

Лаврін КАПУСТА: перший професійний «Контррозвідник» козацького війська

Чигиринському середньовічному «суперменові» приписують організацію перевороту проти султана Туреччини, шпигування за королем Польщі і загадкове зникнення тіла гетьмана України...

Часто Лавріна Капусту називають найвидатнішими професійним контррозвідником Війська Запорозького. Тож не дивно, що постать Лавріна Капусти оповита численними таємницями. Як і личить професійному контррозвіднику, про себе та свою діяльність залишив дуже мало інформації. Стверджувати щось напевне про цього напівлегендарного діяча дуже складно. Та все ж інформація з різних джерел дозволяє скласти образ Лавріна Капусти та висловити певні твердження та припущення щодо його діяльності.

Роки життя Лавріна Капусти невідомі. В історії згадки про нього з'являються з 1648 по 1657 роки. Був реєстровим козаком. У Реєстрі Війська Запорозького 1649 року Лаврін Капуста фігурує в Осаульському курені Чигиринського полку. Там же записані і два Капустенки — Васко і Пархом. Висловлюються припущення, що це можуть бути його сини.

Командував козацькими загонами під час Жовтоводської, Корсунської та Пилявецької битв. У жовтні 1648 року полковник Лаврін Капуста на чолі козацького корпусу здійснив похід на Городок, де допоміг місцевим жителям знищити шляхетську заставу, та під Перемишль. У лютому 1649 року призначений Б. Хмельницьким чигиринським городовим отаманом, був також суботівським городовим отаманом.

Окремою сторінкою діяльності Лавріна Капусти була дипломатія. Відомо, що він двічі очолював українське посольство до Москви у 1653 році та двічі до Стамбула (квітень 1656 року та травень 1657 року). Власне на цій події згадки про діяльність Лавріна Капусти в історичних документах обриваються — його дипломатична місія до турецького султана весною 1657 року є останнім, що достеменно відомо про нього. Хоча зі смертю Богдана Хмельницького слід Лавріна Капусти зникає з історичних документів, навряд чи він зникає з історії.

З усіх іпостасей, в яких постає перед нами Лаврін Капуста — полководець, дипломат, господарник, радник, розвідник — саме розвідувальна діяльність викликає найбільше зацікавлення. Інтерес цей обумовлений в першу чергу тим, що розвідка та контррозвідка часів Богдана Хмельницького досягла дуже високого рівня. За непоодинокими твердженнями дослідників Богдан Хмельницький створив одні з найкращих на той час розвідку й контррозвідку у Європі і це при тому, що творити її Гетьману фактично довелося з нуля. До нас дійшли чимало відомостей, які свідчать про системність, професійність, патріотизм розвідувальної та контррозвідувальної діяльності, а також про те, що така діяльність носила виключно оборонний характер — спрямовувалася лише на захист національних інтересів держави й не виступала знаряддям агресії щодо інших держав.

Так, в усіх воєнних кампаніях (за ви-

Малюнок Олексія ЧЕБИКИНА

нятком Охматівської в січні 1655 р.) розвідувальним чатам Гетьмана завжди вдавалося вчасно і точно встановлювати маршрут просування противника та місце його перебування. Противник же, як свідчать джерела переважно польського походження, щодо відомостей про наміри і справи козацького війська перебував здебільшого у протилежному становищі. Для прикладу у середині червня 1649 р. Станіслав Лянцкоронський попереджав у своєму універсалі жовнірів, що Хмельницького «швидше під обозом нашим побачимо, аніж про нього почуємо». У Варшаві та Вільно діяла агентурна мережа, яка вчасно поставляла Богдану Хмельницькому інформацію політичного характеру.

12 грудня 1650 року у палаці польського короля за участю самого Яна II Казимира відбулася таємна нарада, присвячена лише питанню протидії козацькій зовнішній розвідці, де було заслухано ротмістра Воронича, котрий повернувся з Чигирини, де під виглядом посла збирав секретні відомості. Великий канцлер литовський князь Альберт Станіслав Радзивіл, який був присутній на цій нараді, занотував у своєму

щоденнику, що Воронич «доповів про шпигунів Хмельницького, котрих він має повсюди, навіть у Венеції, і, на його думку, це повинно вплинути на майбутню долю нашого короля, а опісля і на князя Москви».

Історик та журналіст Юрій Дзеджула влучно зазначив, що авторитет української зовнішньої розвідки, створеної Богданом Хмельницьким, був настільки великим, що її інколи приписували й те, до чого вона не мала, як видається, прямого відношення. Серед прикладів є поширення тогочасним польським мемуаристом Голінським сенсаційних відомостей, що нібито козацький гетьман, зваживши на неприхильність турецького султана Ібрагіма до української справи, зініціював, намовивши яничарів, дворцевий переворот 8 червня 1648 року, в результаті якого султана було вкинуто до в'язниці, а на трон посаджено його восьмирічного сина Мухаммеда IV.

Факти, які б свідчили про рівень розвідки і контррозвідки Богдана Хмельницького можна називати ще довго. Зрозуміло, що такого рівня можна було досягти лише завдяки мудрому керівництву та відданим справі людям. Серед таких людей непересічне місце посідає Лаврін Капуста. Як видається діяльність Капусти як городового отамана та дипломата є похідною від розвідувальної.

Саме у Чигирині — гетьманській столиці — очевидно знаходився штаб української

розвідки. Відповідальну дипломатичну місію можна було довірити надійній особі, яка володіла повнотою інформації. Часто стверджують, що Лаврін Капуста був правою рукою гетьмана Хмельницького.

Прагнучи обезголовити визвольний рух українського народу, його противниками було організовано чимало замахів на гетьмана Б.Хмельницького. У 1649 році польський король навіть призначив велику грошову винагороду за голову Хмельницького. Ці замаху були викриті і вчасно знешкоджені, в чому найбільшою мірою мабуть слід завдячувати Лавріну Капусті — керівнику таємної служби Війська Запорозького.

Для прикладу, у листопаді 1653 року було розкрито змову козацького старшини Миколи Федоровича, якого поляки невідомо яким чином схилили на свій бік (до того Федорович зі своїми козаками під началом Тимоша Хмельницького героїчно захищав фортецю Сучаву і після смерті Тимоша Федорович за рішенням козаків очолив оборону міста). Осівши в Корсуні, він збирав там прибічників, маючи намір вчинити замах на Богдана Хмельницького. Гетьманська контррозвідка викрила змову. Лаврін Капуста заарештував Федоровича в Корсуні та привіз до Суботова, де його після допиту було страчено.

Однією з версій, яка пояснює зникнення тіла гетьмана Хмельницького із Іллінської церкви у Суботіві, де він був похований, є його перепоховання Лавріном Капустою. Лаврін Капуста, який як зрозуміло навіть з тих нечисленних відомостей, що дійшли до нас, будучи неабияким стратегом та вірним соратником Гетьмана, усвідомлював загрозу наруги над тілом Богдана Хмельницького. Тож після смерті Гетьмана Богдана Л.Капуста нібито перепоховав його, про що знали дуже обмежене коло осіб.

Серед достовірних фактів, які підсилюють цю версію є те, що у результаті розкопок, проведених у стінах Іллінської церкви на початку 1970-х рр., у фундаменті церкви навпроти поховання виявлено пролом. Найімовірнішими місцями перепоховання праху Хмельницького називають підземелля Замкової гори у м. Чигирин та Семидубову гору у селі Івківці, яка розташована неподалік Суботова. Підстав стверджувати достовірність цієї версії, наразі немає. Як і немає таких підстав щодо інших версій зникнення тіла Богдана Хмельницького із його успальниці у Суботіві.

У художніх книгах, присвячених постаті Богдана Хмельницького та подіям Національно-визвольної боротьби XVII століття зустрічаємо образ Лавріна Капусти — «старосту гетьманської розвідки», як називає його Павло Загребельний. Крім роману «Я, Богдан (сповідь у славі)» Павла Загребельного, персонаж Лавріна Капусти живе на сторінках романів Богдана Сушинського «На вістрі меча», «Французький похід», «Шлях воїна», «Вогнища Фламандії», Володимира Заліського «Останній бій Лавріна Капусти», трилогії «Богдан Хмельницький» Михайла Старицького, «Переяславська Рада» Натана Рибак та інших художніх творах.

За матеріалами публікацій Віктора ГУГЛІ, Валерія СТЕПАНКОВА, Юрія ДЖЕДЖУЛИ, Назара ЛАВРІНЕНКА та Юрія МИЩИКА

ЗВЕРНЕННЯ ПАТРІАРХА КИЇВСЬКОГО І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ ФІЛАРЕТА*

Патріарх Філарет звернувся до Митрополита Онуфрія із закликом сприяти звільненню полонених та заручників.

**Блаженійшому ОНУФРІЮ,
Предстоятелю Української Православної Церкви
(в єдності з Московським Патріархатом)**

Ваше Блаженство!

Як відомо, терористичними угрупованнями, що діють в окремих районах Донецької та Луганської областей, а також російською владою, що здійснила окупацію території Автономної Республіки Крим, у полоні, у якості заручників та як політичні в'язні утримуються багато громадян України. Щодо них часто порушуються елементарні права, гарантовані міжнародними угодами в подібних випадках, здійснюються катування аж до нанесення непоправної шкоди здоров'ю, чиняться знущання, приниження людської гідності. З багатьма з них повністю відсутній контакт, що додатково перешкоджає наданню їм допомоги.

Відповідно до Мінських угод всі полонені, заручники та політичні в'язні повинні бути звільнені. Однак ані Росія, ані кремлівські колаборанти на Донбасі не виконують належним чином цих домовленостей, досі беззаконно і в умовах важких страждань утримуючи велику кількість громадян України.

Відомо, що як в окупованому Криму, так і у захоплених районах Донбасу очолювана Вами Церква є однією, яка має можливість безперешкодної діяльності та перебуває в контакті з владою де-факто і може впливати на неї.

На останній зустрічі Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, яка відбулася у Краматорську, було висловлену ініціативу, яка знайшла свою підтримку серед членів Ради: звернутися до Церкви, яку Ви очолюєте, із закликом усіма можливими способами сприяти звільненню полонених, заручників та політичних в'язнів, утримуваних терористами та російською окупаційною владою, а до того, як це станеться – зробити все можливе для полегшення їхнього становища.

Приєднуючись до цього заклику та підтримуючи його, прошу Вас, в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, який заповідав бути милосердними, відвідувати ув'язнених, заступатися за немічних, протистояти неправді – зробіть все для того, щоби утримувані в нелюдських умовах українські полонені, заручники та політв'язні були звільнені та повернулися до своїх родин.

Серцевидець Бог знає, що є у Ваших та очолюваної Вами Церкви силах і можливостях. Тому бажаю, щоби не почули ви осуд від Господа, який каже: «...Голодував Я, і ви не дали Мені їсти; спраглим був, і ви не напоїли Мене; був подорожнім, і не прийняли Мене; був нагим, і не зодягли Мене; недужим і у в'язниці, і не відвідали Мене» (Мф. 25: 42-43), але щоби отримали благословення як ті, хто виконав заповідь милосердя до ближнього.

Нехай Бог допоможе Вам у добрій справі!

**З любов'ю у Христі – ФІЛАРЕТ,
Патріарх Київський і всієї Руси-України**

*Текст звернення до редакції «Козацького краю» передав настоятель чигиринського храму Святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла Василь Циріль

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 22 – 30 листопада

22 – 23 листопада 1921 р. у містечку Базар москалі розстріляли 360 козаків і старшин Армії УНР.

23 листопада 1790 р. козаки здобули турецьку фортецю Ізмаїл.

24 листопада 1638 р. в урочищі Маслів Став ухвалена «Ординація Війська Запорозького Реєстрового».

24 листопада 1871 р. народився поет Микола ВОРОНИЙ.

24 листопада 1937 р. москалі розстріляли кобзаря Івана КУЧЕРЕНКА-КУЧУГУРУ.

25 листопада – ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЖЕРТВ ГОЛОДОМОРУ

25 листопада 1855 р. народився Дмитро ЯВОРНИЦЬКИЙ, дослідник козацької старовини, етнограф і археолог.

25 листопада 1896 р. народився Петро САМУТИН, генерал-хорунжий Армії УНР.

25 листопада 1905 р. за сприяння так званої «Лубенської республіки», очолюваної уродженцем Канівщини Андрієм Лівичким, вийшла перша українська газета в царській Росії – «Хлібороб».

26 листопада 1917 р. у Києві на засіданні Генерального секретаріату затверджено статут «Вільного Козацтва».

26 листопада 1940 р. помер Анатоль БАЗИЛЕВИЧ, духовник Вишколу УСС, учасник «Листопадового зриву» 1918 року.

27 листопада 1863 р. народилася Ольга КОБИЛЯНСЬКА.

27 листопада 1943 р. – у Чорному лісі підрозділи УПА стали до бою проти двох німецьких дивізій.

28 листопада 1898 р. народився Василь ТАТАРСЬКИЙ, генерал-хорунжий Армії УНР, начштабу бригади УНА.

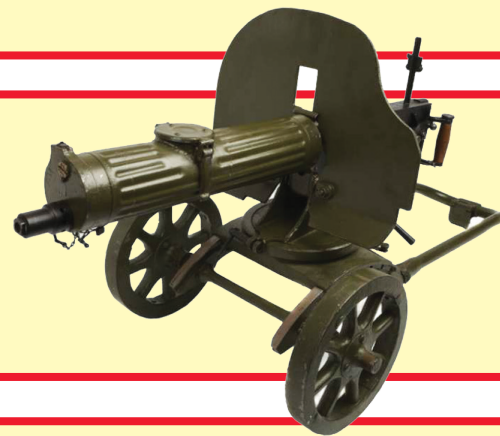
28 листопада 1941 р. помер Осип СОРОХТЕЙ, художник, член «Артистичної горстки» УСС та Пресової квартири УСС.

28 листопада 1972 р. помер кобзар Євген АДАМЦЕВИЧ.

29 листопада 1859 р. народився Кость ЛЕВИЦЬКИЙ, перший голова уряду ЗУНР.

29 листопада 1879 р. народився Григорій ЧУПРИНКА, поет, козак Богданівського полку.

29 листопада 1899 р. народився Григорій КОСИНКА (СТРІЛЕЦЬ), поет, козак Дніпровської повстанської дивізії отамана Зеленого.

30 листопада 1654 р. завершилася героїчна оборона козацької фортеці Буша (на Поділлі) від польських військ - останні оборонці підірвали себе разом з фортецею...

30 листопада 1951 р. народився співак Назарій ЯРЕМЧУК.